

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt V. Parata Decreta de morum emendatione, per Sessionem
decimamtertiam confirmanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

Parata Decreta de morum emendatione, per Sessionem decimamtertiam confirmanda.

CAuillationibus Suauis confutatis, ad Historiam redeo, non defensus amplius, sed narraturus quæ ad reparandam disciplinam statuta fuerunt. Hæc vnanimi deliberatione in octo capita partita sunt.

In primo dicebatur: *Vt iuxta proximæ Sessionis Decretum Episcopi in commissis sibi Ecclesiis eò libentius residerent, quò facilius & commodius sibi subiectos regere, & in vite ac morum honestate continere possint; illud eos admonendum censet, vt se Pastores, non percussores esse meminerint, atque ita præesse sibi subditis oportere, vt non in eis dominantur, sed illos tamquam filios & fratres diligant; elaborentq̃, vt hortando & monendo ab illicitis deterreant; ne, vbi deliquerint, debitis eos pœnis cœercere cogantur: quos tamen si quid per humanam fragilitatem peccare contigerit, illa Apostoli est ab eis seruanda præceptio, vt illos arguant, obsecrent, increpent in omni bonitate & patientia: cum sepè plus erga corrigendos aga beneuolentia quam austeritas; plus exhortatio quam comminatio; plus charitas quam potestas. Sin autem virgâ opus fuerit, tunc cum mansuetudine rigorem, cum misericordia iudicium, cum seueritate lenitatem adhibendam esse, cum sit diligentis ac pijs simul Pastoris officium, morbis ouium lenia primùm adhibere fomenta; post vbi morbi grauitas ita postular, ad acriora & grauiora remedia descendere. Sin autem nec ea quidem proficiant illis submouendis, ceteras saltem oues à contagionis periculo liberare. Cùm igitur rei criminum plerumque ad euitandas pœnas, & Episcoporum subterfugienda iudicia, querelas & grauismina simulent, & appellationis diffugio Iudicis processum impediant, ne remedio ad innocentie præsidium introitu, ad iniquitatis defensionem abutantur; statuit, In causis visitationis & correctionis, habilitatis & inhabilitatis, nec non criminalibus, ab Episcopo, seu ab illius Vicario generali, ante definitiuam sententiam, ab interlocutoria, vel alio quocumque grauamine non appelletur: neque Episcopus, aut Vicarius appellationi huiusmodi tamquam friuole deferre teneatur; sed eâ, ac quacumque inhibitione ab appellationis iudice emanatâ, nec non omni stylo & consuetudine, etiam immemorabili, contrariâ non obstante, ad vltiora valeat procedere; nisi grauamen huiusmodi per definitiuam sententiam reparari, vel ab ipsa definitiua appellari non possit.*

In secundo: *A sententia Episcopi, vel ipsius Vicarij generalis, in criminalibus, appellationis causa, vbi appellationi locus fuerit, si Apostolica*

authoritatē in partibus eam committi contigerit, Metropolitano, seu illius etiam Vicario generali; aut si ille aliqua de causa suspectus foret, vel ultra duas legales dietas distet, seu ab ipso appellatum fuerit, vni ex vicinioribus Episcopis, seu illorum Vicariis, non autem inferioribus Iudicibus committatur.

3 In tertio: Reus, ab Episcopo, aut eius Vicario in spiritualibus generali, in criminali causa appellans, coram iudice, ad quem appellauit, acta primæ instantiæ omnino producat: & iudex, nisi illis visis, ad eius absolutionem minimè procedat. Is autem à quo appellatum fuerit, intra xxx. dies acta ipsa postulanti gratis exhibeat; alioqui absque illis causa appellationis huiusmodi, prout iustitia suaserit, terminetur.

4 In quarto: Cum difficile sit adhibere omnem Episcoporum numerum, quem Canones ad homines, ob atrocitatem criminum, è sacris Ordinibus deponendos requirunt; si quando autem interuenire possent, eorum residentia intermitteretur, statuit, vt Episcopo per se, vel illius Vicarium contra Clericum, in sacris Ordinibus constitutum, etiam ad illius condemnationem, nec non verbalem depositionem (postquam scilicet reus laico Iudici haud traditur) & per seipsum etiam ad actualem degradationem (quæ præstita statim redditur) ab ipsis Ordinibus & gradibus Ecclesiasticis, in casibus, in quibus aliorum Episcoporum presentia, in numero à Canonibus designato, etiam absque illis procedere liceat: adhibitis tamen & in hoc sibi assistentibus totidem Abbatibus, vsu mitræ & baculi ex privilegio Apostolico habentibus, si in ciuitate aut Diœcesi reperiri, & commode interesse possint: alioquin aliis personis in Ecclesiastica dignitate constitutis, quæ etate graues, ac iuris scientiâ commendabiles existant.

5 In quinto: Vt Episcopus apud Ecclesiam suam residens, de surreptione & obreptione gratiæ, quæ super absolutione alicuius publici criminis vel delicti, de quo ipse inquirere ceperat, aut remissione pœnæ, ad quam criminofus per eum condemnatus fuerit, falsis precibus impetratur, per seipsum, tamquam Sedis Apostolicæ delegatus, etiam summarie cognoscat, ipsamq; gratiam, postquam per falsi narrationem, aut veri taciturnitatem obtentam esse legitime constiterit, non admittat.

6 In sexto: Quoniam subditi Episcopo, tametsi iure correpti fuerint, falsa illi crimina obicere solent, vt quoquo pacto possint ei molestiam exhibeant; ne is vexationis timore ad inquirenda & punienda delicta segnior reddatur, & gregem sibi creditum relinquere cogatur, statuit, ne Episcopus, nisi ob causam, ex quâ deponendus siue priuandus veniret, etiamsi ex officio, aut per inquisitionem, seu denuntiationem, vel accusationem, siue alio quouis modo procedatur, vt personaliter compareat, nequaquam citetur, vel moneatur.

Historia
Concilii Tri-
dentini
lib. 12.
cap. 5.

1551.

In septimo: Ne testes in causa criminali ad informationem, vel indicia, seu aliàs in causa principali, contra Episcopum, nisi testes, & bona conuersationis, existimationis & fame fuerint, recipiantur; & si odio, temeritate aut cupiditate aliquid deposuerint, grauibus pœnis mulcentur.

In octauo: Cause Episcoporum, cum pro criminis obiecti qualitate comparere debeant, coram Pontifice Maximo referantur, ac per ipsum terminentur. Homines quippe arbitrantur, quemadmodum in corporum, ita in Magistratum ordine, fit mitatem à corruptione immunem in summo sitam: & præterea eo tolerabilior euadit ictus, quò reuerabili manu nobis incutitur.

C A P V T VI.

Decreta de Sacramento Eucharistiæ ad eandem Sessionem parata.

HÆc de morum reparatione. Quantum ad doctrinam spectat, optarant Patres vnâ eademque Sessione complecti duo Sacramenta quæ subsequebantur Baptismum & Confirmationem, de quibus Pauli tempore actum in Concilio fuerat: sed argumentum nimis amplum naçti, duabus illud Sessionibus destinarunt; quarum prior de Eucharistia tantummodò statueret.

Proœmio habebatur: Synodum hoc iam inde à principio habuisse in votis, vt stirpitus conuelleret zizania errorum & schismatum in doctrina Fidei, vsu & cultu Eucharistiæ, quam alioqui Saluator noster in Ecclesia sua tamquam Symbolum reliquit eius unitatis & charitatis, quâ Christianos omnes inter se coniunctos & copulatos esse voluit. Itaq; sanam & sinceram de Eucharistiæ Sacramento doctrinam tradere, quam semper Catholica Ecclesia ab ipso Christo, eiusq; Apostolis, atque à Spiritu sancto, illi omnem veritatem in dies suggerente, edocta retinuit, & ad finem vsque seculi conseruabit; atque omnibus interdiceret, ne ea aliter credere, docere aut prædicare audeant, quam vt est hoc presenti Decreto explicatum atque definitum. Et capita quidem fuere octo.

Primo decernit: Post panis & vini consecrationem, Christum verum Deum atque hominem, verè, realiter, ac substantialiter sub specie illarum rerum sensibilium contineri: neque enim hæc inter se pugnant, vt Saluator ad dexteram Patris in calis asideat, iuxta modum existendi naturalem, & vt multis nihilominus aliis locis sacramentaliter præsens sua substantia nobis adsit (Abstinere Synodus voluit eâ quæstione, quæ inter Aquinatis & Scoti sectatores agitur, vtrem idem corpus diuinitus possit pluribus in locis eo collocationis modo, quo in vino per naturam est, collocari.) ea existendi ratione, quam etsi verbis exprimeret